

РЕШЕНИЕ

№ 2951

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Малинова, като разгледа дело номер **9485** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е във връзка с подадена Ч. упълномощен адвокат жалба от „С. Г – 3” Е. срещу оспорената и потвърдена с Решение № 1526/13.10.2010 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – С. част на Ревизионен акт № */30.03.2010 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. – С..

Подателят на жалбата не се явява пред Съда и не се представлява.

Ответникът – Д. на Д. „О.” – С., Ч. упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на акта. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът П. С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Като доказателства по делото са приобщени съдържащите се в данъчната преписка. От страна на оспорващия не са ангажирани други доказателства. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установени и безспорни следните факти и обстоятелства.

Ревизията на „С. Г – 3” Е. е възложена с редовно издадена от компетентен орган – началник на Сектор „Ревизии” в Д. „Контрол” П. ТД на Н. – С. Заповед №

905066/24.07.2009 г. (изм., ЗВР № 1000071/06.01.2010 г.), за определяне на задължения по ЗДДС, за периоди: от 01.08.2008 г. до 30.06.2009 г., както и по ЗКПО, за 2—8 г. След приключване на ревизионните действия е съставен в срок Ревизионен доклад № 1000071/23.02.2010 г., въз основа на който е издаден и РА № */30.03.2010 г., от надлежно упълномощен със Заповед № К 1000071/30.03.2010 г. орган по приходите.

През ревизирия период дружеството е извършвало внос на употребявани леки автомобили, предимно от И. Предмет на обжалване е частта от РА, относно установени задължения за ДДС в общ размер на 28 326, 76 лева, заедно със съответните лихви. За данъчни периоди: м. 08, м. 09, м. 10. м. 11, м. 12. 2008 г. и м.м. 01, 02, 03, 05, 06. 2009 г. в резултат на ревизията е извършено доначисляване на ДДС, след изменение на декларираните данъчни основи на доставките, като съответно не е признато право на приспадане на ДДС, което дружеството е претендирало. Констатирани са допуснати грешки П. счетоводното отразяване на реализираните доставки, респ. П. издадените за това документи, които може да бъдат обобщени по данъчни периоди така:

1. м.м. 08, 09, 10, 11, 12. 2008 г. и за м.м. 01, 05, 06.2009 г. неправилно е прилаган режима за ВОП и този за облагане маржа на цените, по отношение доставките на автомобили, втора употреба. Фактурите за тези периоди са били отразявани по реда на облагане маржа на цената. Доставка на автомобилите е документирано с инвойс - фактури и с протоколи по чл. 117, ал. 1 ЗДДС, като П. съпоставянето на данъчните основи са установени разлики. Неправилно, в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди са намерили отражение протоколи с №№ 208, 210, 211, 213-220, 223-228, 229-231, 239-241, а други протоколи - №№ 209, 212, 221, 222, 188 не са отразени;

2. м. 08, м. 09, м. 10. м. 11, м. 12. 2008 г. и м.м. 01, 02, 03, 05, 06. 2009 г. в дневниците за продажби са отразени фактури за продажби на леки автомобили от ВОП - втора употреба, по данъчна основа и начислен ДДС, с оглед маржа на цената, независимо, че фактурите са издадени с данъчна основа и ДДС, върху продажната стойност;

3. м. 08, м. 09, м. 10. м. 11, м. 12. 2008 г. и м. 01. 2009 г. – за извършени ВОП на употребявани автомобили е начислен ДДС с протоколи по чл. 117 ЗДДС, които са отразени едновременно в дневниците за продажби, и в дневниците за покупки за съответните периоди.

Като правни основания за доначисляването, респ. непризнаването на кредита са посочени разпоредбите на: чл. 86, ал. 1, вр. чл. 151, ал. 3, ал. 5 ЗДДС; чл. 86, вр. чл. 84 и чл. 64 ЗДДС; чл. 151, ал. 1, ал. 2, ал. 4 ЗДДС.

Констатациите и изследваните документи са анализирани подробно, както в РД, така и в РА, поради което Съдът не намира за нужно да ги преповтаря. Коментирани в двата акта обстоятелства и документи не са оспорени от жалбоподателя. Жалбата съдържа твърдения, че: П. последваща продажба на употребяваните автомобили дружеството е приложило схемата за облагане на маржа, като е начислявало и внасяло ДДС, без да ползва данъчен кредит, във

връзка с осъществените продажби, а „доколкото е ползван, то той се отнасял само до „други стоки и услуги”, по смисъла на чл. 147, ал. 1 ЗДДС; очевидно било, че бюджета не е претърпял щети и не е налице нарушение на цитираните в РА разпоредби.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия състав, като прецени доказателствата и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но е неоснователна.

Въпреки неколккратно дадената му възможност да ангажира доказателства, за да докаже възраженията си, жалбоподателят не прояви каквато и да било процесуална активност. Съдът допусна съдебносчетоводна експертиза, заявена с жалбата, но поради невнасяне на определения депозит за вещото лице, заключение не е изготвено.

Оспорва се частта от ревизионния акт, която е била оспорена и пред решаващия административен орган, за което е постановено в срок валидно Решение № 1526/13.10.2010 г., потвърждаващо акта.

Както стана ясно, предмет на спорните доставки са употребявани автомобили, внесени от страна – член на ЕС – И. Тези доставки безспорно представляват вътреобщностно придобиване (ВОП) на стоки, по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗДДС. Според правилото на чл. 63, ал. 1, ал. 3, ал. 4 ЗДДС за ВОП, данъчното събитие П. вътреобщностното придобиване възниква на датата, на която би възникнало данъчното събитие П. доставка на територията на страната (ал. 1), а нормите на ал. 3 и на ал. 4 уточняват, че данъкът става изискуем на 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е възникнало данъчното събитие, съгласно ал. 1 и 2, но независимо от това, данъкът става изискуем на датата на издаване на фактурата, когато тази фактура е издадена преди 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е настъпило данъчното събитие. Чл. 64, ал. 1 определя, че данъчната основа П. вътреобщностното придобиване се определя по реда на чл. 26.

По отношение на доставки, извършени от дилър на стоки втора употреба, доставени му на територията на страната или от територията на друга държава членка, в Глава седемнадесета ЗДДС е установен специален ред на облагане маржа на цената, който представлява разликата, намалена с размера на дължимия данък, между: 1. продажната цена, представляваща общата сума, която дилърът е получил или ще получи от клиента или третото лице за доставката; 2. сумата, която е платена или ще бъде платена за получените стоки, включително данъка по този закон, а когато стоката е внесена - данъчната основа П. внос, включително данъка по този закон – чл. 145, ал. 1, вр. чл. 143 ЗДДС. Разликата между този ред и общия ред е тази, че П. прилагане на специалния режим за получателя на стоката не възниква задължение да начислява ДДС, защото доставката се явява облагаема с нулева ставка – чл. 146, вр. чл. 28 ЗДДС. ДДС по съществото си е косвен, многофазен и некумулятивен данък, който се начислява по конкретна доставка на стока или на услуга и се

включва еднократно в крайната цена, като облагането само на добавената стойност се постига, Ч. приспадане на данъчен кредит на получателя по доставката. Директива 2006/112 на Съвета, от 28.11.2006 г., относно общата система на данъка върху добавената стойност установява като цели на режима за облагане на маржа на печалбата предотвратяването на двойното данъчно облагане и нарушаването на конкуренцията между данъчнозадължени лица в областта на стоките, втора употреба. До такова двойно данъчно облагане би се стигнало, ако с данък се обложи доставката от данъчнозадължен дилър на стока - втора употреба, след като цената, П. която той я е придобил включва ДДС, който е бил платен преди това от лице, попадащо в една от посочените в чл. 143, ал. 1 ЗДДС категории, и който нито това лице, нито данъчнозадълженият дилър са могли да приспаднат. (в този смисъл – решение на Съда на Европейския съюз, от 03.03.2011 г. по дело C-203/2010 г.). Практическата цел е, да се избегне опасността от измами, присъща на случаите, в които, избирайки между прилагането на общия режим за ДДС и режима за облагане на маржа на печалбата, П. внос данъчнозадълженият дилър би декларирал, че избира общия режим, за да се възползва от незабавното право на пълно приспадане на дължимия или платен П. вноса ДДС, след което ще търси начини П. последващата препродажба на внесените предмети да се възползва от режима за облагане на маржа на печалбата. За да може да се възползва от правото на данъчен кредит претендентът на това право дължи поведение, отговарящо на споменатите по – горе общи условия. Установените по време на ревизията данни сочат, че дружеството – жалбоподател е целяло с поведението си незабавно да се възползва от право на приспадане на пълен данъчен кредит, с намерението след това, П. последващата препродажба на внесените автомобили да се възползва от режима за облагане на маржа на печалбата. Ползването обаче на специалния ред за облагане маржа на цената не е предпоставено единствено от субективната воля на търговеца, който има качеството на дилър (§ 1, т. 23 ДР ЗДДС), а изисква съобразяване с определените в чл. 143 ЗДДС условия. Намерените П. ревизията доказателства не дават основание да се приеме, че процесните доставки на автомобили са в обхвата на Глава седемнадесета ЗДДС, регламентираща специален ред за облагане маржа на цената. В такъв случай лицето – платец е „С. Г – З” Е., което е извършило придобиването и от него е изискуем данъкът – чл. 84 ЗДДС, респективно, за него е възникнало задължението (чл. 86, ал. 1, ал. 2) да го начисли по установения за това ред. Този ред не е съобразен от дружеството – жалбоподател, като фактурите са били отразявани счетоводно, в режим на облагане маржа на цената.

За м. 08, м. 09, м. 10. м. 11, м. 12. 2008 г. и м.м. 01, 02, 03, 05, 06. 2009 г. в дневниците за продажби са отразени фактури за продажби на автомобили от ВОП, по данъчна основа и начислен ДДС, с оглед маржа на цената, независимо, че фактурите са издадени с данъчна основа и ДДС, върху продажната стойност. Сравнявайки отразените в дневниците за продажби стойности на данъчните основи и на ДДС с посочените в инвойс – фактурите стойности ревизиращите са

установили разлики по отношение размера на данъчните основи, и са доначислили ДДС. След като не са установени данни по чл. 143, ал. 1, които да дават основание за приложимост на специалния ред за облагане маржа на цената, приложима е нормата на чл. 151, ал. 3, която, за определяне на данъчните основи на доставките препраща към чл. 26 и чл. 27.

Съгласно чл. 151, ал. 4 ЗДДС правото на данъчен кредит за получените или внесените от лицето стоки, за които не се прилага специалният ред за облагане на маржа, възниква и се упражнява в данъчния период, през който данъкът за последващата доставка на стоките е станал изискуем. Правилата за изискуемост на данъка П. ВОП, както се каза по – горе, са установени в чл. 63, ал. 3, ал. 4 ЗДДС - данъкът става изискуем на 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е възникнало данъчното събитие, съгласно ал. 1 и 2, но независимо от това, данъкът става изискуем на датата на издаване на фактурата, когато тази фактура е издадена преди 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е настъпило данъчното събитие. Във връзка с това основателно не е признато и право на данъчен кредит за съответните претендирани данъчни периоди, тъй като е установена липса на основания за възникване и упражняване на правото, предвид изискването на чл. 151, ал. 4. Така например, за да е налице право на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2008 г. е необходимо автомобилът да е бил предмет на последваща доставка през предходния месец, т.е. да е настъпило данъчно събитие през м. 07. 2008 г., но данни за това няма. Освен това условие, следва да са изпълнени и коментираните вече изисквания за правилното счетоводно отразяване и начисляване на ДДС.

В заключение, оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, а по същество е правилен, законосъобразен и обоснован.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят дължи такова в размер на 1 118 лева, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „С. ГЕОРГИ – 3” Е. срещу Ревизионен акт № */30.03.2010 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. – С..

ОСЪЖДА „С. Г – 3” Е., ЕИК: *, с адрес: гр. С., Ж. , да заплати на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” - С. П. ЦУ на Н. 1 118 лв. (хиляда стои и осемнадесет лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: